

Uit de pastorie – week 25

Wat achter ons ligt

Zondagmorgen zat de tweede helft van de belijdeniscatechisanten van dit jaar en de twee vorige jaren in de kerk. Heerlijk om al die bekende, jonge gezichten weer te zien! Het geeft zo'n innerlijke blijdschap als je mag zien hoeveel jonge mensen betrokken zijn op de gemeente, op het Woord, op de dienst van God, hoe leergierig ze zijn. Toen de preek ging over de blijdschap die in de stad Samaria kwam (Hand.8:8), werd duidelijk dat het niet zomaar om plezier en vrolijkheid gaat, maar om een vreugde die je ontvangt als je het werk van God mag zien en kennen. Als de Heere Zijn voetstappen in je leven gaat zetten, de hand neemt in je leven, verlossend, bevrijdend, vernieuwend, dan geeft dat een innerlijke, onbeschrijflijke vreugde. Een vreugde die ook niet te vergelijken is met welke soort van opgewondenheid ook. De wereld kent deze blijdschap niet, omdat zij de Heere Jezus niet (er)kent. En dus kan de wereld ons deze blijdschap ook niet geven. Het wonderlijke is daarom ook dat deze blijdschap als vrucht van de Heilige Geest juist daar is waar de wereld het niet verwacht: ook in aanvechting en tegenslag. Dan is het de geestelijke vreugde van de hoop op God, het verwachtingsvol vertrouwen op de Heere. Paulus schrijft vanuit zijn dodencel aan de Filippensen: Verblijd u altijd in de Heere; ik zeg het opnieuw: Verblijd u' (Fil.4:4). Dat neemt niet weg dat de blijdschap soms heel ver weg kan zijn, zoals in tijden van depressiviteit en bittere beproeving. Daarom bidden we met Psalm 51 óók: 'Geef mijn gemoed, dat nu angstvallig vreest, de blijdschap weer, doe op Uw heil mij hopen'.

Zondagavond preekte ik in Otterlo. Het oude kerkje wordt van binnen onderhanden genomen door de aanleg van vloerverwarming en schilderwerk. De banken zijn er tijdelijk uit, op de vloer ligt beschermend karton, er staat een steiger in de kerk, de kronen worden in plastic tegen stof beschermd. Er stonden een paar losse stoelen voor zo'n 15 kerkgangers. Maar het Woord ging uit! En preken voor 15 betrokken hoorders, jong en oud, is echt niet zwaar – al zie je een kerk liever tjokvol. Ik ervaarde dat de kerk, die er nu voor het oog als een werkplaats uitziet, ook echt een werkplaats ís: de Heilige Geest werkt er aan onze zielen. Dat doet Hij heel persoonlijk. Hij maakt geen lopende-band-christenen, maar gaat met ieder persoonlijk te werk in bekering, geloof en vernieuwing. Met als doel: ons door het bloed van Christus reinigen en ons naar Zijn beeld herscheppen.

Op de heen-en terugweg naar Otterlo doorkruiste ik in de regen allerlei stille dorpen uit ons kerkbodegebied: Elspeet, Uddel, Garderen, Harskamp. Ik ging onder de rook van Nunspeet en Kootwijk door. De bossen dampen na de regenval op de warme aarde. In Otterlo ging de preek over de zuchtende schepping van Romeinen 8. De droge aarde zuchtte om regen en ontving die. De dauwdamp steeg nu als een dankoffer van de aarde omhoog: 'Dank U, Heere, voor die milde regen!'

Wat voor ons ligt

Zondagavond hopen we stil te staan bij wat er in Samaria gebeurt nadat de stad bekeerd wordt van haar afgoderij. Er komt visitatie uit Jeruzalem. De moedergemeente draagt zorg voor de uitbreiding van de kerk. Als de Heilige Geest door de handoplegging van de apostelen op gemeenteleden komt, ziet Simon daar wel brood in. Hij biedt grof geld om deze gave te mogen bezitten en te exploiteren. In de uitleg van dit gedeelte wordt terecht diep ingegaan op de vraag, of Simons geloof wel oprecht was... Durven wij ons éigen geloof te laten beoordelen? Door mensen...door God...? De oudchristelijke regel is dat de kerk niet oordeelt over de harten. De kerk stelt echter vanuit het Woord wel vragen bij de vruchten. Vanuit Handelingen 8 leren we namelijk dat niet iedere (ook volwassen gedoopte) christen die vruchten voortbrengt die bij het christelijk geloof horen. In ons protestantse denken over de kerk zit daarom die diepe notie over de hypocrieten, dat zijn de huichelaars. Je kunt ze aan de buitenkant niet van anderen onderscheiden (en daar moet je dus ook mee oppassen!). Maar er komt een moment dat ze zich door hun wrange vruchten openbaren. En dan zijn we geroepen om duidelijk maar ook in liefde (en dat hoeft geen tegenstelling te zijn!) deze verkeerde vruchten te benoemen, op te roepen tot bekering én de vergeving te verkondigen. Zo doet Petrus dat tenminste.

Ten slotte

We sluiten af met een hartelijke groet aan u en jullie allen. Dat is ook een groet van mijn vrouw en van onze pastorale werkers. 'Verblijd u in de hoop. Wees geduldig in de verdrukking. Volhard in het gebed' (Rom.12:12).

Uw A.J.M.